

(36)

μεσαιωνικῶν τοῦ Σουνίου, τῆς Στράτου, τοῦ Πτώου, τῆς Λέσβου, τῆς Χίου, τῆς Δήλου, τῆς Καστορίας, τῆς Σικυῶνος, τῆς Νικοπόλεως, τῆς Ἀλιφείρας κ. ἄ. Ἐκδίδει ἀπὸ τοῦ 1935 ἴδιον περιοδικὸν «Ἀρχεῖον βυζαντινῶν καὶ μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος», περιλαμβάνον ἀποκλειστικῶς τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ἐργασίας.

Ὁρλάνδος Ἰωάννης († 1852)

Ἰδρυτὴς ἐταῖρος

Ἐγεννήθη ἐν Σπέτσαις· πλουσιώτατος γενόμενος ἐκ τῆς ναυτιλίας διέθεσε πλοῖα καὶ χρήματα κατὰ τὸν ἀγῶνα· πρόεδρος τοῦ βουλευτικοῦ κατὰ τὴν ἐν Ἄστρει ἐθνικὴν συνέλευσιν.

Παγανέλης Σπυρίδων († 1933)

Σύμβουλος (1915-17, 1910-35)

Λογοτέχνης καταγόμενος ἐκ Μυκόνου. Ἐνθουσιώδης ὑμνητὴς τῶν ἀρχαίων τόπων Δελφῶν, Δήλου, Ὀλυμπίας κλπ. Ἐχρημάτισε Γενικὸς Πρόξενος ἐν Φιλιππουπόλει καὶ Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ἀθήναις.

Πάϊκος Ἀλέξανδρος (1776-1880)

Ἰδρυτὴς ἐταῖρος

Πολιτικὸς γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ σπουδάσας νομικὰ ἐν Παδοῦῃ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Γερμανίᾳ· ὑπηρέτησε κατὰ τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὸν Ὑψηλάντην. Ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς (1854) καὶ εἰσαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου μέχρι τοῦ 1863.

Παλαμίδης Ρήγας (1794-1872)

Ἰδρυτὴς ἐταῖρος

Ἐγεννήθη ἐν Τριπόλει καὶ μετέσχε τῆς ἐπαναστάσεως ὡς στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς ἡγέτης· ἐπὶ Καποδιστρίου ὑπῆρξε μέλος τοῦ Πανελληνίου συμβουλίου καὶ γερουσιαστής· ἐπὶ Ὄθωνος διορίσθη νομάρχης καὶ σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας καὶ ὑπουργὸς μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1843, βουλευτὴς Μαντινείας, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς (1845 καὶ 46) Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν (1847, 1854 καὶ 59).

Παλάσκας Λεωνίδας Χρ. (1819-1880)

Ἀξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ· ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ ναυτικῇ Σχολῇ τῆς Βρέστης ἐν Γαλλίᾳ (1835-1838) τῇ φροντίδι τοῦ Κωλέττη· ὑπηρέτησας μέχρι τοῦ 1844 εἰς τὸ Γαλλικὸν ναυτικόν, κατετάχθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὡς ὑποπλοίαρχος· τῷ 1863 ἠκολούθησε τὸν Ὄθωνα εἰς τὴν ἐξορίαν· ἐπανελθὼν τῷ 1865 διορίσθη κυβερνήτης τῆς «Σαλαμινίας» καὶ κατόπιν τῆς «Ἀφροέσσης»· ὑπηρέτησεν ἐπίσης ὡς γενικὸς γραμματεὺς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν καὶ ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἐγένετο Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν (1899). Ἦτο κάτοχος ἐξαιρετικῆς μορφώσεως καὶ ἑλληνομαθείας, μελετήσας δὲ τὸ ὥρολόγιον τοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Κυρρήστου ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ ἔκθεσιν περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ 1845 σ. 247 κέ.

Παναγιωτάκης Ἀνδρέας (1883-)

Ἀρχιτεχνίτης γλύπτης τῶν Μουσείων τοῦ Κράτους. Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ Σχολῇ Καλῶν Τεχνῶν, ἔνθα ἐτιμήθη διὰ τοῦ Χρυσοβεργείου καὶ Θωμαΐδειου βραβείου. Εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν τῷ 1907 εἰργάσθη ἐπὶ μακρὸν μετὰ τοῦ Π. Καλούδη, ὃν καὶ διεδέχθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Εἰργάσθη ἐν τῷ Μουσεῖῳ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἐπιδάουρου, ἐν Τεγέα, ἐν Θέρμῳ, Κερκύρα, Πρεβέζῃ, Βόλῳ κ.ἄ. Ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ Ἐθνικῷ μουσεῖῳ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου κατὰ τὴν συγκόλλησιν τοῦ ἐκ τοῦ Ἀρτεμισίου χαλκοῦ ἀγάλματος τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Παιδὸς ἱπέως παρέσχε πολυτιμον καλλιτεχνικὴν συμβολήν. Ἔργον αὐτοῦ εἶναι ἡ συγκόλλησις καὶ ἀναστήλωσις τοῦ λέοντος τῆς Ἀμφιπόλεως.

